

Jarosław Zieliński, Sekretarz Stanu Ministerstwo Spraw
Wewnętrznych i Administracji 02-591 Warszawa ul.
Stefana Batorego 5

Warszawa, 2016-06-06

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW
KANCELARIA SEJMU

Odpowiedź na interpelację nr 2947

**Odp. Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na interpel. nr 2947 Posła na Sejm RP Pana
Zbigniewa Sosnowskiego w sprawie funkcjonowania organizacji służby dzielnicowych Policji
oraz funkcjonowania Biura Spraw Wewnętrznych w Komendzie Głównej Policji**

W załączeniu uprzejmie przekazują odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na interpelację nr 2947 Posła na Sejm RP Pana Zbigniewa Sosnowskiego w sprawie funkcjonowania organizacji służby dzielnicowych Policji oraz funkcjonowania Biura Spraw Wewnętrznych w Komendzie Głównej Policji.

Załączniki:

1. ODP. MSWIA NA INTERPEL. NR 2947.DOC

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć
oprogramowania do weryfikacji podpisu Data złożenia podpisu:

2016-06-15T14:19:01Z

Podpis elektroniczny

Pan

Marek Kuchciński

Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację numer 2947 Posła na Sejm RP Pana Zbigniewa Sosnowskiego w sprawie *funkcjonowania organizacji służby dzielnicowych Policji oraz funkcjonowania Biura Spraw Wewnętrznych w Komendzie Głównej Policji*, uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Na wstępie pragnę wskazać, że tryb i zasady powoływania komendantów jednostek organizacyjnych Policji został uregulowany w rozdziale 2 pt. *Organizacja Policji* ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o *Policji* (t.j.: Dz. U. z 2015, poz. 355 z późn. zm.). I tak na przykład komendanta powiatowego (miejskiego) Policji powołuje i odwołuje komendant wojewódzki Policji, po zasięgnięciu opinii starosty, natomiast komendanta rejonowego Policji powołuje i odwołuje Komendant Stołeczny Policji, po zasięgnięciu opinii Prezydenta m.st. Warszawy (art. 6c ust. 1 i 2 ww. ustawy). Na powyższe stanowiska powołuje się oficerów Policji, którzy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 czerwca 2007 r. w *sprawie wymagań w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby, jakim powinni odpowiadać policjanci na stanowiskach komendantów Policji i innych stanowiskach służbowych oraz warunków ich mianowania na wyższe stanowiska służbowe* (Dz. U. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.) powinni posiadać wykształcenie wyższe z tytułem zawodowym magistra lub innym równorzędnym, kwalifikacje zawodowe wyższe oraz legitymować się 6 - letnim stażem służby.

Odnosząc się do podniesionych w wystąpieniu zagadnień dotyczących funkcjonariuszy Policji pełniących funkcje dzielnicowych na wstępie uprzejmie informuję, że przydział obowiązków grupie ww. funkcjonariuszy odbywa się – podobnie jak w przypadku innych policjantów – na zasadach określonych m.in. w ustawie o *Policji* oraz zarządzeniu Nr 1041 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w *sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów*

i innych jednostek organizacyjnych Policji (t.j.: Dz. Urz. KGP z 2013 r., poz. 50 z późn. zm.). Stosownie do ww. zarządzenia policjant otrzymuje kartę opisu stanowiska pracy stanowiącą dokument określający: miejsce występowania oraz cel stanowiska; zakres zadań, uprawnień i odpowiedzialności na stanowisku; wymagania w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych, stażu służby lub pracy, doświadczenia zawodowego i umiejętności koniecznych do prawidłowej realizacji zadań; warunki służby lub pracy na stanowisku; kryteria oceny realizacji zadań. Ponadto zagadnienia dotyczące realizacji podstawowych zadań dzielnicowych zostały uregulowane w zarządzeniu Nr 528 Komendanta Głównego Policji z dnia 6 czerwca 2007 r. w *sprawie form i metod wykonywania zadań przez dzielnicowego i kierownika rewiru dzielnicowych* (t.j.: Dz. Urz. KGP z 2013 r., poz. 38).

Należy również wyjaśnić, w kontekście wskazanego w wystąpieniu zagadnienia dotyczącego dostarczania przesyłek przez dzielnicowych, że Policja zobowiązana jest do realizacji określonych zadań na rzecz innych podmiotów i organów, w tym doręczania korespondencji. Podkreślenia przy tym wymaga, że dostarczanie wezwań i przesyłek następuje także na rzecz samej Policji. Przykładowo należy wskazać, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Komendę Główną Policji (KGP), że z danych sprawozdawczych uzyskanych na podstawie badania skali omawianego zagadnienia przeprowadzonego na terenie całego kraju w okresie od dnia 1 listopada 2010 roku do dnia 28 lutego 2011 roku wynika, iż w połowie przypadków realizacja dostarczania korespondencji następowała na potrzeby własne Policji, a następnie na rzecz sądów (35%) oraz prokuratury (8%). W liczbach bezwzględnych średnio w skali kraju dzielnicowy dostarczał około 5,5 pisma (wezwania) w ciągu miesiąca. Jednocześnie KGP przekazała, że obecnie przełożeni nie podnoszą aby powyższa kwestia stanowiła istotny problem w realizacji zadań służbowych przez dzielnicowych.

Z kolei przechodząc do kwestii szkoleń przeprowadzanych dla funkcjonariuszy na stanowisku dzielnicowego uprzejmie informuję, że w dniu 25 kwietnia 2016 roku Komendant Główny Policji wydał decyzję Nr 131 w *sprawie programu nauczania na kursie specjalistycznym dla dzielnicowych* (Dz. Urz. KGP poz. 16). Powyższy kurs organizowany jest w szkołach policyjnych w Słupsku, Katowicach, Centrum Szkolenia Policji w Legionowie oraz Wyższej Szkole Policji w Szczytnie. Zgodnie z ww. decyzją, omawiany kurs kończy się egzaminem, a warunkiem do jego przystąpienia jest uzyskanie przez jego uczestnika zaliczenia z każdego bloku tematycznego realizowanego na kursie.

Warto przy tym podkreślić, że szkolenia funkcjonariuszy Policji, w tym wykonujących zadania dzielnicowych prowadzi się na podstawie rocznego planu szkoleń, przy którego sporządzaniu uwzględnia się potrzeby szkoleniowe jednostek organizacyjnych Policji oraz możliwości jednostek szkoleniowych w zakresie organizowania i prowadzenia szkoleń. W 2016 roku planowanych jest 29 edycji kursu specjalistycznego przeznaczonego dla dzielnicowych.

Dodatkowo należy wskazać, że wzmocnieniem ww. kursu specjalistycznego jest turniej prewencyjny pn. „Dzielnicowy Roku”, w którym główny nacisk położony jest na etap eliminacji. Uczestnictwo w ww. eliminacjach jest obowiązkowe dla wszystkich dzielnicowych.

Natomiast odnosząc się do przywołanej w wystąpieniu informacji w przedmiocie kontroli dotyczącej dzielnicowych pragnę poinformować, że w związku z Informacją o wynikach kontroli pn. „Wykonywanie zadań przez dzielnicowych” zrealizowanej przez Najwyższą Izbę Kontroli (NIK) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji zaakceptował wdrażane kierunki zmian w zakresie funkcjonowania organizacji służby dzielnicowych. W kontrolowanym okresie kierownictwo Policji, odpowiadając na identyfikowane potrzeby, przeprowadzało działania mające na celu m.in. zapewnienie dzielnicowym dostępu do nowych kanałów komunikacji oraz zapoczątkowało prace nad nowym zarządzeniem regulującym służbę dzielnicowych.

Podsumowując powyższe pragnę podkreślić, że zagadnienia dotyczące funkcjonowania dzielnicowych stanowią obecnie priorytet kierownictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz kierownictwa Policji, co należy odbierać jako pozytywną przesłankę do wdrożenia wskazanych w ww. informacji NIK rozwiązań w zakresie uspołeczniania służby dzielnicowych, wprowadzania mechanizmów planowania zadań dla dzielnicowych w perspektywie długookresowej oraz zbudowania jednolitego modelu oceny efektywności pracy, który wspierałby strategiczne ramy działania całej Policji.

W przypadku pozostałych kwestii wymienionych w wystąpieniu uprzejmie wyjaśniam, że postępowanie mandatowe, uregulowane w dziale IX, rozdziale 17 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia* (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.) jest jednym ze szczególnych postępowań w sprawach o wykroczenia. Postępowanie mandatowe jest trybem samoistnym, odrębnym, które stanowi postępowanie zastępcze wobec postępowania o wykroczenia prowadzonego przed sądem. Jest również jednym ze sposobów zakończenia czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie. Nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego pozwala na szybkie i skuteczne reagowanie na wykroczenie. Warto jednak zauważyć, że stosownie do art. 97 § 1 *Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia* w postępowaniu mandatowym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, funkcjonariusz uprawniony do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego może ją nałożyć jedynie, gdy:

- 1) schwytano sprawcę wykroczenia na gorącym uczynku lub bezpośrednio po popełnieniu wykroczenia,
- 2) stwierdzi popełnienie wykroczenia naocznie pod nieobecność sprawcy, a nie zachodzi wątpliwość co do sprawcy czynu,

- 3) stwierdzi popełnienie wykroczenia za pomocą przyrządu kontrolno – pomiarowego lub urządzenia rejestrującego, a sprawca nie został schwytany na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem, i nie zachodzi wątpliwość co do sprawcy czynu

- w tym także, w razie potrzeby, po przeprowadzeniu w niezbędnym zakresie czynności wyjaśniających, podjętych niezwłocznie po ujawnieniu wykroczenia.

W przypadku popełnienia wykroczenia, które zagrożone jest karą grzywny, policjant po ocenie okoliczności zdarzenia oraz uznaniu, iż wystarczająca jest grzywna w wysokości wskazanej w przepisie prawa, podejmuje suwerenną decyzję w tym zakresie. Jednakże należy pamiętać, że postępowanie mandatowe jest postępowaniem warunkowym, uzależnionym w zakresie swego rozstrzygnięcia od zgody sprawcy wykroczenia. Zgodnie z art. 97 § 3 *Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia* funkcjonariusz nakładający grzywnę obowiązany jest określić jej wysokość, wykroczenie zarzucone sprawcy oraz poinformować sprawcę wykroczenia o prawie odmowy przyjęcia mandatu karnego i o skutkach prawnych takiej odmowy. Tym samym po stronie sprawcy wykroczenia powstaje prawo do podjęcia swobodnej decyzji w tym zakresie. W przypadku odmowy przyjęcia mandatu karnego organ, którego funkcjonariusz nałożył grzywnę występuje z wnioskiem o ukaranie do sądu. (art. 99 *Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia*). Konsekwencją odmowy przyjęcia mandatu karnego przez sprawcę wykroczenia jest więc skierowanie wniosku o ukaranie do sądu.

W kontekście omawianego zagadnienia na uwadze należy mieć również kształtowanie polityki penalnej w stosunku do sprawców wykroczeń. Przy czym rozróżnienia wymaga wydanie polecenia stosowania postępowania mandatowego od wskazywania, że określone środki wydają się być nieskuteczne w świetle analizy natężenia poszczególnych wykroczeń na danym terenie, w związku z czym w stosunku do sprawców takich wykroczeń zasadnym jest odstępowanie od stosowania środków oddziaływania wychowawczego na rzecz postępowania mandatowego albo postępowania o wykroczenia prowadzonego przed sądem, gdzie przełożony ma obowiązek i możliwość badania zasadności zastosowania określonego postępowania. Dodatkowo należy podkreślić, że w przypadkach szczególnych, zgodnie z art. 58 ust. 2 ustawy o *Policji*, policjant obowiązany jest odmówić wykonania rozkazu lub polecenia przełożonego, a także polecenia prokuratora, organu administracji państwowej lub samorządu terytorialnego, jeśli wykonanie rozkazu lub polecenia łączyłoby się z popełnieniem przestępstwa. O odmowie wykonania rozkazu lub polecenia, o których mowa powyżej, policjant powinien zameldować Komendantowi Głównemu Policji z pominięciem drogi służbowej.

Natomiast odnosząc się do przywołanych przez Pana Posła twierdzeń dotyczących „*pouczania komendanta Policji przez obywateli, o tym które czyny i zdarzenia stanowią bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzkiego*” oraz „*stanu nietrzeźwości zastępcy komendanta i spędzania przez niego nocy w komendzie Policji*” należy wskazać, stosownie do informacji przekazanych przez KGP, że z uwagi na brak określenia okoliczności oraz czasu wystąpienia rzekomych zdarzeń nie jest możliwe odniesienie się do tych

kwestii. Dodatkowo KGP przekazała, że w 2016 roku w Biurze Kontroli Komendy Głównej Policji nie odnotowano wpływu korespondencji odnoszącej się do drugiej z wyżej wymienionych sytuacji.

Z kolei w związku z twierdzeniem Pana Posła na temat „*zgłaszania przez obywateli problemów wprost oficerom Komendy Głównej Policji, z pominięciem kierownictwa komend rejonowych*” należy przekazać, zgodnie ze stanowiskiem KGP, że funkcjonariusze Wydziału Skarg i Wniosków Biura Kontroli Komendy Głównej Policji przyjmują obywateli, w sprawach skarg i wniosków, w imieniu Komendanta Głównego Policji od wtorku do piątku w godzinach 9.00 – 15.00, a w poniedziałki w godzinach 9.00 – 17.00, w obiekcie Komendy Głównej Policji przy ul. Puławskiej w Warszawie. Wpływająca w ten sposób korespondencja jest poddawana przez funkcjonariuszy i pracowników ww. biura wnikliwej analizie i ocenie pod względem kwalifikacji zarzutów w niej zawartych. W przypadku, gdy Komendant Główny Policji nie jest organem właściwym do rozpatrzenia ww. korespondencji, jest ona przesyłana zgodnie z art. 231 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 23) do właściwych jednostek organizacyjnych Policji. Na tej podstawie nie można dokonać oceny, że składanie skarg i wniosków przez obywateli bezpośrednio do Komendy Głównej Policji świadczy o braku zaufania do kierownictwa komend terenowych Policji.

Ponadto, w kontekście podniesionej w wystąpieniu tezy odnoszącej się do „*przynoszenia przez pracowników Policji prywatnego sprzętu i innych przedmiotów zakupionych na własny koszt*” należy wskazać, że Komenda Główna Policji nie posiada informacji, aby dochodziło do tego rodzaju przypadków. Funkcjonariusze oraz pracownicy Policji podczas wykonywania obowiązków służbowych (pracowniczych) wykorzystują służbowy sprzęt będący własnością Policji. Warto przy tym nadmienić że co roku sporządzane jest zbiorcze zamówienie różnego rodzaju sprzętu, niezbędnego do wykonywania zadań służbowych i pracowniczych. Jednostka zaopatrująca planuje zakupy biorąc pod uwagę ilości sprzętu wynikające z zatwierdzonych tabel oraz aktualnych stanów ewidencyjnych. Na podstawie sporządzonego planu zakupów ww. jednostka dokonuje zakupu sprzętu przeznaczonego dla potrzeb jednostek zaopatrywanych.

W przypadku natomiast zagadnienia dotyczącego współpracy organów Policji z jednostkami organizacyjnymi prokuratury KGP wyjaśniła, iż nie posiada danych w tym zakresie. Komenda Główna Policji zauważyła przy tym, że powyższe zagadnienie wymaga przeprowadzenia szczegółowych, rozłożonych w czasie badań o charakterze jakościowym i ilościowym (np. badania eksperckie).

Przechodząc zaś do kwestii funkcjonowania Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji (BSW KGP) trzeba na wstępie wskazać, że do zadań ww. jednostki należy w szczególności: podejmowanie czynności dochodzeniowo-śledczych i operacyjno-rozpoznawczych, w tym prowadzenie operacji specjalnych; koordynowanie działań operacyjnych prowadzonych w sprawach policjantów i pracowników Policji; gromadzenie, przetwarzanie i analizowanie informacji o przestępczości wśród policjantów

i pracowników Policji oraz przestępstwach popełnianych na szkodę Policji; podejmowanie przedsięwzięć zapobiegających przestępczości w Policji, a także przestępczości na jej szkodę.

Zasadniczą misją BSW KGP jest coraz skuteczniejsze eliminowanie i ograniczanie korupcji w Policji oraz oczyszczanie policjantów z pomówień i doskonalenie systemu antykorupcyjnego w omawianej formacji. Podejmowane są działania na rzecz utrzymywania wiarygodności Policji, która doskonali i rozwija systemowe rozwiązania zapobiegające patologii w służbie.

Jednocześnie BSW realizuje regulaminowe zadania w stosunku do osób cywilnych spoza Policji, które:

- uczestniczą wspólnie z funkcjonariuszami i pracownikami Policji w popełnianiu tych samych przestępstw o charakterze gospodarczym i kryminalnym (np. oszustw, kradzieży, rozbojów),
- występują wraz z policjantem (pracownikiem) jako drugi podmiot tej samej relacji przestępczej, np. w przypadku korupcji: przyjmujący – wręczający korzyść, przy obrocie narkotykami: nabywca – *dealer*,
- popełniają przestępstwa na szkodę Policji i jej funkcjonariuszy (np. „zmowy cenowe”, pomawianie policjantów o niepopełnione przestępstwa – np. korupcję czy przemoc, podszywanie się pod policjanta).

Ponadto na podstawie prowadzonych wewnętrznych analiz Biuro Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji jest w stanie określić obszary zagrożone ryzykiem korupcyjnym, a także wypracować mechanizmy pozwalające na identyfikację przestępstw i ich sprawców. Wskazane analizy umożliwiają również wypracowanie procedur „uszczelniających” obszary ryzyka. Wysoka skuteczność wykrywania przestępstw we własnych szeregach posiada niewątpliwie wpływ na coraz niższy wskaźnik przestępstw korupcyjnych popełnianych przez funkcjonariuszy Policji. Podejmowane przez BSW KGP działania, z których jednoznacznie wynika brak akceptacji dla policjantów naruszających przepisy prawa pozwalają na zwiększanie zaufania społeczeństwa wobec Policji.

Poza tym BSW KGP systematycznie rozwija przedsięwzięcia profilaktyczne na rzecz środowiska policyjnego, skierowane do wszystkich funkcjonariuszy i pracowników Policji, które mają na celu: 1) podnoszenie świadomości policjantów i pracowników dotyczącej obszarów zagrożeń przestępczością w środowisku policyjnym, ze szczególnym uwzględnieniem wskazywania, jak radzić sobie w sytuacjach korupcjogennych, 2) kształtowanie przez przełożonych właściwych postaw i podnoszenia świadomości zagrożeń wśród podległych policjantów – poprzez oddziaływanie i reagowanie na przejawy nieprawidłowości, 3) inspirowanie do podjęcia przedsięwzięć prewencyjnych przez inne jednostki (komórki), np. System Wczesnej Interwencji.

Reasumując należy stwierdzić, że wykonywane przez BSW KGP zadania oraz uzyskiwane przez wskazane biuro wyniki pracy potwierdzają słuszność funkcjonowania tej komórki organizacyjnej w strukturze Komendy Głównej Policji.

Jednocześnie pragnę poinformować, że obecnie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji trwają prace analityczno – koncepcyjne w zakresie powołania jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, służącej wzmocnieniu i skonkretyzowaniu instrumentów nadzoru Ministra nad podległymi służbami, a także zapewnieniu rzeczywistego wpływu Ministra na realizację celów i zadań, które zostały tym podmiotom wyznaczone przez ustawodawcę.

Z poważaniem,

MINISTER

SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z up. Jarosław Zieliński

Sekretarz Stanu

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław ZIELIŃSKI
Sekretarz Stanu
9.06.2016

Otrzymuje:

Sekretariat Prezesa Rady Ministrów w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

ul. Stefana Batorego 5
02-591 Warszawa, Polska
mswia.gov.pl

tel. +48 22 621 20 20
fax +48 22 601 39 88

NACZELNIK
Wydziału ds. Parlamentarno Rządowych
Biura Ministra MSWiA

Izabella MIROTTA-MURAWSKA

DYREKTOR
Biura Ministra
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Wojciech SZEPIEN

06.06.2016r.